

SODBA SODIŠČA (tretji senat)
z dne 17. februarja 2005*

V zadevi C-134/03,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, naslovljen na Sodišče s sklepom Giudice di pace di Genova-Voltri (Italija) z dne 10. marca 2003, ki je prispel na Sodišče 25. marca 2003, v postopku

Viacom Outdoor Srl

proti

Giotto Immobiliere SARL,

SODIŠČE (tretji senat)

v sestavi A. Rosas (poročevalec), predsednik senata, A. Borg Barthet, J.-P. Puissochet, J. Malenovský in U. Löhmus, sodniki,

* Jezik postopka: italijanščina.

generalna pravobranilka: J. Kokott,
sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 9. septembra 2004,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Viacom Outdoor Srl B. O'Connor, solicitor, in F. Filpo, odvetnik,

- za Giotto Immobilier SARL G. Travaglino, odvetnik,

- za Italijansko republiko I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj z O. Fiumarom, avvocato dello Stato,

- za Komisijo Evropskih skupnosti P. Oliver in K. Banks, zastopnika, skupaj z M. Bay, avvocato,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi
28. oktobra 2004

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 49 ES, 82 ES, 86 ES, 87 ES in 88 ES.

- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora pogodbene narave med Viacom Outdoor Srl (v nadaljevanju: družba Viacom) s sedežem v Milanu (Italija) in Giotto Immobilier SARL (v nadaljevanju: družba Giotto) s sedežem v Mentonu (Francija).

Spor o glavni stvari

- 3 Iz spisa izhaja, da družba Giotto prodaja nepremičnine v Franciji in da je slednja s pogodbo z dne 9. septembra 2000 družbo Viacom (prej imenovana: Società Manifesti Affissioni SpA) zadolžila, naj v njenem imenu lepi oglaševalske plakate na območju občine Genova (Italija). Storitve, ki so predmet te pogodbe, je družba Viacom opravila oktobra 2000.

- 4 Spor med družbama Viacom in Giotto zadeva zavrnitev slednje, da bi prvi povrnila znesek 439.385 ITL oziroma 226,92 eura, plačanih občini Genova iz naslova „imposta comunale sulla pubblicità“ (občinske takse za oglaševanje). V skladu s sklenjeno pogodbo med strankama se je družba Giotto poleg cene opravljanja storitev družbi Viacom zavezala plačati „posebne in ugotovljene stroške“, ki jih je imela slednja v okviru izvajanja navedene storitve. Vendar družba Giotto pred

Giudice di pace di Genova-Voltri (Italija), ki odloča o sporu, zatrjuje, da določbe italijanskega prava, ki uvajajo in urejajo občinsko takso za oglaševanje, nasprotujejo pravu Skupnosti, zlasti svobodi opravljanja storitev iz člena 49 ES in pravilom konkurence iz členov 82 ES, 86 ES, 87 ES in 88 ES.

Nacionalni pravni okvir

- 5 Občinsko takso za oglaševanje in dajatve za plakatiranje ureja decreto legislativo n° 507 – Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni (zakonodajna uredba št. 507 – revizija in uskladitev občinske takse za oglaševanje in dajatev za plakatiranje) z dne 15. novembra 1993 (redni dodatek GURI, št. 288 z dne 9. decembra 1993, v nadaljevanju: zakonodajna uredba št. 507/93), v različici, ki je merodajna v postopku v glavni stvari.

- 6 Člen 1 zakonodajne uredbe št. 507/93 določa:

„Zunanje oglaševanje in javno plakatiranje sta v skladu z naslednjimi členi predmet plačila takse oziroma dajatve v dobro občine, na območju katere se izvajata.“

- 7 Člen 3 navedene zakonodajne uredbe določa:

„1. Občina sprejme predpis za uveljavitev takse za oglaševanje in za opravljanje storitev plakatiranja.

2. V tem predpisu občina določi način izvajanja oglaševanja in lahko omeji in prepove določene oblike posebnega oglaševanja, upoštevajoč zahteve splošnega interesa.

3. Ta predpis mora v vsakem primeru določiti vrsto in količino oglaševalskih postavitev, načine pridobivanja dovoljenj za postavitev in merila za izvedbo splošnega načrta postavitev. Določiti mora tudi razdelitev javnih površin, ki so namenjene oglaševanju institucionalne, socialne ali v vsakem primeru negospodarske narave, in tistih, ki so namenjene oglaševanju gospodarske narave, ter površino postavitev, namenjenih posameznikom za neposredno oglaševanje.

[...]“

8 Člen 5(1) zakonodajne uredbe opredeljuje obdavčljivi dogodek takse za oglaševanje:

„Širjenje oglaševalskih sporočil, izvedeno s pomočjo slikovnih in zvočnih oblik sporočanja, ki so različne od tistih, ki so predmet dajatev za plakatiranje, na javnih mestih ali na mestih, ki so odprta za javnost ali vidna s teh mest, je predmet takse za oglaševanje, ki jo določa ta uredba.“

9 Na podlagi člena 6(1) zakonodajne uredbe št. 507/93 je zavezan za plačilo takse „vsakdo, ki iz kakršnega koli naslova razpolaga s sredstvom, s pomočjo katerega se

širi oglaševalsko sporočilo“. V skladu s členom 2 istega člena je oseba, ki proizvaja ali prodaja blago ali opravlja storitve, ki so predmet oglaševanja, solidarno zavezana za plačilo takse.

- 10 Člen 9 omenjene zakonodajne uredbe ureja plačilo takse. Njen člen 7 se glasi:

„Kadar se oglaševanje izvaja na nosilcih, ki so nameščeni na dobrinah, ki so v lasti občine ali njej dani v uporabo, odmera takse za oglaševanje ne izključuje odmere takse za uporabo javnih površin in tudi ne plačila najemnin ali licenčnin, pri čemer morata biti slednji sorazmerni javni površini, ki ju oglaševalski nosilec dejansko zaseda.“

- 11 Poleg tega v zvezi s storitvijo javnega plakatiranja člen 18 zakonodajne uredbe št. 507/93 določa:

„1. Storitve javnega plakatiranja je posebej namenjena zagotavljanju nameščanja, s strani občine, na za to namenjenih nosilcih, plakatov vseh materialov, ki vsebujejo sporočila z institucionalnim, socialnim ali v vsakem primeru negospodarskim ciljem, ali, kadar je to določeno, in v obsegu, ki ga predvidevajo določbe člena 3, sporočil, širjenih v okviru opravljanja gospodarskih dejavnosti.

2. Storitve mora biti obvezno zagotovljena v občinah, v katerih je število stalnih prebivalcev na dan 31. decembra predzadnjega leta pred tekočim letom višje od tri tisoč prebivalcev; v ostalih občinah je ta storitev neobvezna.

3. Površino postavitev, namenjenih javnemu plakatiranju, določi občinski predpis, sorazmerno glede na število prebivalcev in v nobenem primeru ne sme biti nižja od 18 kvadratnih metrov na tisoč prebivalcev v občinah, ki imajo več kot trideset tisoč prebivalcev, in od 12 kvadratnih metrov v ostalih občinah.“

12 Člen 19(1) te zakonodajne uredbe ureja plačilo dajatve za plakatiranje:

„Nameščanje javnih plakatov je predmet solidarnega plačila naročnika storitve in osebe, v interesu katere se storitev zahteva, dajatve, ki vključuje takso za oglaševanje, v dobro občine, ki to storitev izvede.“

13 V občini Genova so se določbe zakonodajne uredbe št. 507/93 začele izvrševati na podlagi nuovo regolamento per l'applicazione dell'imposta sulla pubblicita' e per l'effettuazione del servizio delle pubbliche affissioni (novi pravilnik za uporabo takse za oglaševanje in za opravljanje storitev javnega plakatiranja), ki je bil sprejet na občinski skupščini 26. marca 2001.

Postopek pred predlogom za predhodno odločanje in vprašnji, zastavljeni Sodišču

14 V okviru postopka v sporu o glavni stvari je Giudice di pace di Genova-Voltri s sklepom z dne 9. aprila 2002 Sodišču predložilo prvi predlog za sprejetje predhodne

odločbe v zvezi z razlago členov 2 ES, 3(1)(a), (b) in (c) ES, 23 ES, 27(a), (b) in (d) ES, 31(1) in (3) ES, 49 ES, 50 ES, 81 ES, 82 ES, 86 ES in 87 ES.

- 15 Sodišče je ta predlog ocenilo kot nedopusten s sklepom z dne 8. oktobra 2002 v zadevi Viacom (C-190/02, Recueil, str. I-8287). Najprej je v točkah od 13 do 21 svojega sklepa ugotovilo, da predložitveni sklep ne vsebuje zadostnih podatkov, ki bi omogočili razlago prava Skupnosti, ki bi koristila nacionalnemu sodniku. Sodišče je nato poudarilo, da so vprašanja, ki jih je zastavilo Giudice di pace, očitno nedopustna zlasti zato, ker nacionalni sodnik v samem predložitvenem sklepu ni podrobneje navedel dejanskega in pravnega stanja v sporu o glavni stvari, razlogov, zaradi katerih se sprašuje o razlagi nekaterih posebnih določb Skupnosti, ter vezi, ki jo izpostavlja med temi določbami in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja za ta spor (zgoraj navedeni sklep Viacom, točki 24 in 26).
- 16 Giudice di pace je s sklepom z dne 18. decembra 2002 sprejelo sklep o nadaljevanju postopka v glavni stvari. Po zaslišanju prič je ocenil, da določeni razlogi, ki so opredeljevali prejšnji predlog za sprejetje predhodne odločbe, predložen Sodišču, še vedno obstajajo in da bi bilo slednjemu treba predložiti nov predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki bi bil omejen na razlago določb Pogodbe ES s področja svobode opravljanja storitev in konkurence. Odločil se je torej zapolniti pomanjkljivo naravo podatkov, posredovanih Sodišču, in v novem predložitvenem sklepu natančneje določiti dejanske in pravne okoliščine spora o glavni stvari.
- 17 Kar zadeva umestnost vprašanj, zastavljenih v novem sklepu, za presojo spora o glavni stvari Giudice di pace poudarja, da bi morebitna neskladnost nacionalnih določb, ki urejajo takso za oglaševanje in dajatve za plakatiranje s pogodbo, povzročila nezakonitost ali neuporabljivost navedenih določb, zahteva za plačilo družbe Viacom pa bi izgubila svoj temelj in bi jo bilo treba zavrniti.

18 Na koncu pravne analize Giudice di pace na naslednji način povzema svoje sklepe:

- „ — ob uporabi sistema, ki ga določajo zakonodajna uredba št. 507/93 in njene kasnejše spremembe, ter občinskih izvedbenih predpisov ustanavljajo občine, javni teritorialni organi, javna podjetja, ki v konkretnem primeru izvajajo gospodarsko dejavnost (lepljenje plakatov);
- izvajana dejavnost (lepljenje plakatov) je gospodarska dejavnost, ki se izvaja v konkurenci s posamezniki, in utegne vplivati na trgovino znotraj Skupnosti;
- glede na zgoraj navedeno je razumno meniti, da so dajatve in med njimi taksa, ki jih občine pobirajo pri opravljanju storitve, posebne pravice v smislu člena 86 ES;
- precej dvomljivo je torej, da bi bil zadevni sistem skladen s pravom Skupnosti; morebitna neskladnost zadevnega sistema bi povzročila nezakonnost tega dela zahteve za plačilo storitev, ki jih je za družbo Giotto opravila družba Viacom, zaradi česar bi glavni predlog tožeče stranke, ki je predmet tega spora, izgubil svoj temelj.“

19 Na podlagi takega sklepanja je Giudice di pace di Genova-Voltri odločilo, da prekine odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predloži naslednja vprašanja:

«1. Ali je dodelitev upravljanja s takso in dajatvami, kot so obravnavane in ki se nanašajo na trg, ki je znatni del skupnega trga in na katerem to javno podjetje deluje v prevladujočem položaju, javnemu podjetju (občinam) v nasprotju z:

a) uporabo povezanih določb iz členov 86 ES in 82 ES;

b) uporabo povezanih določb iz členov 86 ES in 49 ES?

2. Ali je dodelitev prihodka od zadevne takse in dajatev temu javnemu podjetju v nasprotju z:

a) uporabo povezanih določb iz členov 86 ES in 82 ES;

b) uporabo členov 87 ES in 88 ES, če ta dodelitev pomeni nezakonito (nepriglašeno) državno pomoč in je nezdružljiva s skupnim trgom?“

Dopustnost vprašanj za predhodno odločanje

- 20 Italijanska vlada izraža dvome glede dopustnosti vprašanja za predhodno odločanje, saj meni, da zlasti dejanski okvir postopka v glavni stvari v predložitvenem sklepu ni zadostno opisan. V svojih pisnih stališčih je tudi Komisija Evropskih skupnosti glede na razne pomanjkljivosti, protislovja in nejasnosti, ki naj bi jih vseboval predložitveni sklep, predlagala nedopustnost vprašanja za predhodno odločanje v celoti. Dejanski in pravni okvir, opisan v tem sklepu, naj bi bil tako zelo nejasen, da Komisija Sodišču ne bi mogla predlagati odgovorov o temelju vprašanj za predhodno odločanje. Kljub temu je Komisija med obravnavo ocenila, da je na podlagi določenih pojasnil, ki so jih stranke v postopku v glavni stvari in italijanska vlada predložile v svojih stališčih in odgovorih na pisna vprašanja, ki jim jih je zastavilo Sodišče, sedaj mogoče dati koristen odgovor na vprašanja za predhodno odločanje glede razlage členov 49 ES in 87 ES.
- 21 Najprej je treba ugotoviti, da za razliko od prejšnjega predloga za sprejetje predhodne odločbe, glede katerega je bil sprejet zgoraj navedeni sklep Viacom, iz predložitvenega sklepa ne izhaja očitno, da bi Giudice di pace opustilo posredovanje Sodišču zadostnih podatkov o razlogih, zaradi katerih se sprašuje o razlagi nekaterih določb Skupnosti, ter vezi, ki jo izpostavlja med temi določbami in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja za ta spor. V tem sklepu namreč predložitveno sodišče izrecno navaja, da se mu zdi razlaga Sodišča določb Pogodbe v zvezi s svobodo opravljanja storitev (člen 49 ES), z odobritvijo posebnih ali izključnih pravic (člena 86 ES in 82 ES) in z dodelitvijo državnih pomoči (člena 87 ES in 88 ES) potrebna, če bi bilo treba – če bi bilo glede nacionalnih določb, ki urejajo takso za oglaševanje in dajatve za plakatiranje, ugotovljeno, da so neskladne s temi določbami Skupnosti – dajatve, določene z italijansko zakonodajo v dobro občini Genova, šteti za nezakonite, posledično pa bi zahteva za plačilo družbe Viacom izgubila svoj temelj in bi jo bilo treba zavrniti.

- 22 Vendar pa mora v skladu s sodno prakso za to, da bi Sodišče lahko koristno odgovorilo na vprašanja za predhodno odločanje, ki so mu predložena, nacionalni sodni organ opredeliti dejanski in pravni okvir, v katerega se uvrščajo ta vprašanja, ali pa vsaj razložiti dejanske predpostavke, na katerih temeljijo navedena vprašanja (zgoraj navedeni sklep Viacom, točka 15 in navedena sodna praksa).
- 23 Da bi se prepričali, da podatki, ki jih je posredovalo Giudice di pace, izpolnjujejo te zahteve, je treba upoštevati naravo in obseg zastavljenih vprašanj. Ker je zahteva po natančnosti glede dejanskega in pravnega konteksta posebej močna na področju konkurence, za katero so značilni kompleksni dejanski in pravni položaji (zgoraj navedeni sklep Viacom, točka 22 in navedena sodna praksa), je treba najprej preučiti, ali predložitveni sklep vsebuje zadostne podatke, ki bi Sodišču omogočili koristno odgovoriti na vprašanja glede razlage členov 82 ES, 86 ES, 87 ES in 88 ES.
- 24 Kar zadeva pravni okvir, je treba ugotoviti, da kljub nejasnemu in protislovnemu sklicevanju na določbe o uporabi zakonodajne uredbe št. 507/93, ki jo je sprejela občina Genova, predložitveni sklep vsebuje dovolj jasen in popoln opis določb nacionalne zakonodaje, ki so pomembne za obravnavanje vprašanj za predhodno odločanje. Kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 39 svojih predlogov, so namreč določbe zakonodajne uredbe št. 507/93, ki se uporabljajo na nacionalni ravni, tiste, ki so bistveni elementi upoštevnega pravnega okvira, saj je cilj občinskih predpisov le podrobneje opredeliti nekatere od teh določb. Med bistvenimi elementi tega pravnega okvira so zlasti določbe v zvezi s pobiranjem občinske takse za oglaševanje in/ali dajatve za plakatiranje tiste, ki določajo cilje storitve javnega plakatiranja, in tiste, ki občinam podeljujejo pravico s predpisi urejati uvedbo takse za oglaševanje in opravljanje storitve plakatiranja.

- 25 Nasprotno pa je treba ugotoviti, da kar zadeva dejanski okvir, predložitveni sklep ne vsebuje potrebnih informacij, ki bi Sodišču omogočile koristno odgovoriti na vprašanje za predhodno odločanje v zvezi z razlago členov 86 ES in 82 ES.
- 26 Treba je opozoriti, da te določbe Pogodbe državam članicam načeloma prepovedujejo sprejemati ali ohranjati v veljavi ukrepe, ki javnim podjetjem in tistim, ki jim te države odobrijo posebne ali izključne pravice, omogočajo zlorabo prevladujočega položaja na skupnem trgu ali njegovem znatnem delu.
- 27 Kot je generalni pravobranilec poudaril v točki 44 svojih sklepnih predlogov, je opredelitev upoštevnega proizvodnega in geografskega trga ter izračun tržnih deležev različnih podjetij, ki delujejo na tem trgu, izhodiščna točka za kakršno koli presojo položaja s stališča konkurenčnega prava.
- 28 V tem primeru se Giudice di pace omejuje na podajanje nekaterih podatkov o nameščanju plakatov ali dajanju na voljo oglaševalskih mest, kar zagotavljajo občine, in na zatrjevanje, da so te storitve popolnoma nadomestljive s tistimi, ki jih ponujajo zasebni subjekti. Vendar pa iz teh navedb ne izhaja, da bi bili naročniki, ki se obračajo na storitev javnega plakatiranja, resnično primerljivi s tistimi, ki se obračajo na zasebna podjetja, zlasti glede na gospodarsko ali negospodarsko naravo njihovih oglaševalskih akcij in sredstev, ki jih zanjo namenijo. Poleg tega predložitveni sklep ne vsebuje nobene informacije glede števila subjektov, ki opravljajo zadevne storitve, in tudi ne glede njihovih tržnih deležev, čeprav iz tega sklepa izhaja, da se upoštevno geografsko območje omejuje na območje občine Genova. Ta delitev geografsko upoštevnega trga pa se ne zdi prepričljiva, saj tudi sklepanje Giudice di pace v zvezi s trgovino znotraj Skupnosti temelji na dejstvu, da sistem iz zakonodajne uredbe št. 507/93 sega na vse italijanske občine. V vsakem primeru se zdi dejansko stanje,

navedeno v predložitvenem sklepu, premalo popolno, da bi omogočalo sklep, da ima občina Genova prevladujoči položaj na relevantnem trgu.

- 29 V teh okoliščinah ni mogoče ugotoviti, ali člena 86 ES in 82 ES nasprotujeta pobiranju občinske takse v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari. Vprašanja za predhodno odločanje v zvezi z razlago teh členov so torej nedopustna.
- 30 Glede členov 87 ES in 88 ES, katerih razlago ravno tako predlaga predložitveno sodišče, je treba opozoriti, da se te določbe uporabljajo za pomoč, ki jo dodeli država ali kakršno koli vrsto pomoči iz državnih sredstev, ki izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco z dajanjem prednosti posameznim podjetjem ali proizvodnji posameznega blaga.
- 31 V zvezi s tem je treba poudariti, da predložitveni sklep ne vsebuje zadostnih podatkov tako glede namembnosti sredstev, pridobljenih z občinsko takso za oglaševanje, kot tudi glede konkretnega načina organizacije storitve javnega plakatiranja, ki ga je obvezno treba zagotoviti v italijanskih občinah, ki imajo več kot 3000 prebivalcev, kot to določa člen 18(2) zakonodajne uredbe št. 507/93. Posledično, na podlagi informacij, ki jih je posredovalo Giudice di pace, ni mogoče ugotoviti, kakšno stopnjo pravne in finančne avtonomije občina Genova in druge italijanske občine podeljujejo kadrovskim in tehničnim virom, ki jih namenjajo za opravljanje te javne storitve, kot tudi ni mogoče ugotoviti, da sredstva, pridobljena iz sporne takse v celoti ali delno, služijo financiranju stroškov delovanja te storitve. V nasprotju s stališčem, ki ga je Komisija izrazila na obravnavi, se torej zdi nemogoče z gotovostjo trditi, da so zadevna sredstva namenjena izključno financiranju splošnega

proračuna občine in da ta v nobenem primeru ne bi mogla biti uporabljena za dodelitev državne pomoči v smislu člena 87 ES.

- 32 Iz tega sledi, da je predlog za predhodno odločanje v zvezi z razlago členov 87 ES in 88 ES ravno tako nedopusten.
- 33 Nasprotno pa glede vprašanja, ali občinska taksa za oglaševanje pomeni oviro svobodi opravljanja storitev, neskladno s členom 49 ES, informacije, ki jih vsebuje predložitveni sklep, zadostujejo za podajo koristnega odgovora na to vprašanje.

Vprašanje za predhodno odločanje, ki se nanaša na razlago člena 49 ES

- 34 S svojim vprašanjem Giudice di pace Sodišče v bistvu sprašuje, ali člen 49 ES nasprotuje pobiranju takse, kot je občinska taksa za oglaševanje, ki jo določa zakonodajna uredba št. 507/93, katere predmet je zlasti opravljanje storitve plakatiranja, ki je čezmejnega značaja zaradi sedeža osebe, ki opravlja storitve, ali osebe, ki so ji storitve namenjene.
- 35 V skladu s sodno prakso Sodišča zahteva člen 49 ES odstranitev vseh omejitev svobode opravljanja storitev, čeprav se ta omejitev brez razlike uporablja za nacionalne izvajalce in za tiste iz drugih držav članic, kadar je ta take narave, da bi lahko prepovedala ali drugače ovirala dejavnosti izvajalca storitev s sedežem v drugi državi članici, kjer ravno tako opravlja podobne storitve. Poleg tega je svoboda opravljanja storitve v korist tako osebi, ki opravlja storitve, kot tisti, kateri so storitve

namenjene (sodbi z dne 13. julija 2004 v zadevi Komisija proti Franciji, C-262/02, še ne objavljena v Recueil, točka 22, in v zadevi Bacardi, C-429/02, še ne objavljena v Recueil, točka 31 in navedena sodna praksa).

- ³⁶ Poleg tega je treba opomniti, da je Sodišče že priznalo, da lahko nacionalni davčni ukrep, ki ovira svobodo opravljanja storitev, pomeni prepovedan ukrep, tako če ga uporablja država sama, kot če ga uporablja lokalna skupnost (glej v tem smislu sodbo z dne 29. novembra 2001 v zadevi De Coster, C-17/00, Recueil, str. I-9445, točki 26 in 27).
- ³⁷ Glede vprašanja, ali pobiranje takse občinskih organov, kot je taksa za oglaševanje, pomeni oviro, ki je neskladna s členom 49 ES, je treba najprej opozoriti, da se taka taksa uporablja brez razlike za vse vrste opravljanja storitev, ki vključujejo zunanje oglaševanje in javno plakatiranje na območju zadevne občine. Pravila glede pobiranja te takse torej ne določajo nobenega razlikovanja glede na sedež osebe, ki opravlja storitev ali ki ji je storitev plakatiranja namenjena, tudi ne glede na državo porekla proizvodov ali storitev, ki so predmet razširjenih oglaševalskih sporočil.
- ³⁸ Nato je treba ugotoviti, da se taka taksa uporablja le za zunanje oglaševalske dejavnosti, ki vključujejo uporabo javnih prostorov, s katerimi upravljajo občinski organi, in da je njen znesek določen na ravni, ki jo gre šteti kot skromno v primerjavi z vrednostjo opravljanja storitev, ki so njen predmet. V takih okoliščinah pobiranje take takse vsekakor ne more prepovedovati, ovirati ali drugače napraviti manj privlačno opravljanje oglaševalskih storitev, ki jih je treba izvajati na območju zadevnih občin, vključno takrat, ko so te storitve čezmejnega značaja zaradi sedeža osebe, ki storitve opravlja ali so ji namenjene.

39 Iz predhodnih ugotovitev izhaja, da je treba člen 49 ES razlagati tako, da ta ne nasprotuje pobiranju takse, kot je občinska taksa za oglaševanje, ki jo določa zakonodajna uredba št. 507/93.

Stroški

40 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (tretji senat) razsodilo:

1. **Vprašanja za predhodno odločanje v zvezi z razlago členov 82 ES, 86 ES, 87 ES in 88 ES so nedopustna.**
2. **Člen 49 ES ne nasprotuje pobiranju takse, kot je občinska taksa za oglaševanje, ki jo določa decreto legislativo n° 507 – Revisione ed armonizzazione dell'imposta comunale sulla pubblicità e del diritto sulle pubbliche affissioni (zakonodajna uredba št. 507 – revizija in uskladitev občinske takse za oglaševanje in dajatev za plakatiranje) z dne 15. novembra 1993.**

Podpisi